

го нѣмаше. Ходѣше нѣкжде вѣнъ отъ града съ чичо Стои-
менъ, все скритомъ. Често и двамата ги търсѣха селяни по
работи незнайни.

— Бай Коле, — продума Даскалъ Димитъръ: — ти ра-
ботишъ на онова куче — Чаушъ Али. Не можешъ ли да се
научишъ, кога пакъ ще трѣгне по селата за вергията (да-
нѣка)? Много свѣтъ изпоизеде вече. Той не пада по-доле
отъ Келешъ Асанъ.

Баща ми не отговори веднага. Гледаше уземи и мислѣше.

— Наистина, бай Коле! — отрони чичо Стоименъ: —
гледай да се научишъ. И съ Чаушъ Али и съ Келешъ Асанъ
време е да свършимъ. Стига имъ толкова.

Тате дигна глава, погледна двамата и рече:

— Онзи день ми каза той да му привърша една ра-
бота, че щѣлъ отново да обикаля селата по царска работа.

— Да го привършатъ въ гробищата, — намѣси се баба,
ядосана, че има такива зли турци, които ставатъ причина
нейния синъ Стоименъ да се бърка въ страшни работи. Нему
ли е останало да прави това, ама на! Младостъ и буйностъ.

— Богъ да го запази, — почти шепнишкомъ добави
баба и се прекръсти.

— Ти, чорбаджи Нико, нѣкакъ по-точно не можешъ ли
да узнаешъ отъ страни? — попита Даскалъ Димитъръ.

— Ще се опитамъ.

— Още го нѣма! — обади се тате: — що ли се бави?

— Време е вече — все ще дойде, — отвърна чор-
баджи Нико.

— Ще дойде, ще дойде! Да го видя най-после и азъ!
— притури чичо Стоименъ: — какъвъ ли деликанлия е
станалъ!

Още не издумалъ чичо, откъмъ хълма отъ другия врат-
никъ, нарочно оставенъ отворенъ, слабо се счуха стѣпки.
Следъ мигъ се изстѣпи предъ насъ снажна кадѣна въ дълго
фередже, забулена съ бѣлъ яшмакъ. Всички станаха на
крака и се здрависаха съ нея. Това бѣше за мене странно.